

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

MINIATURAS DE LANCES AMOROSOS El Mundo de Catalunya - 28/02/2018	3
Montull queda en llibertat després de pagar la fiança Diari Mes Tarragona-reus-costa Daurada - 28/02/2018	4
Jordi Montull, en llibertat al pagar una fiança de 100.000 euros Segre Catala - 28/02/2018	5
EL BESAMANS Regió 7 - 28/02/2018	6
Montull surt de la presó després de dipositar la fiança de 100.000 euros Regió 7 - 28/02/2018	7
Montull, en llibertat provisional en pagar una fiança de 100.000 € Diari de Girona - 28/02/2018	8
Els nous “fets del Palau” El Punt Avui - 28/02/2018	9
Jordi Montull, lliure en pagar la fiança de 100.000 euros La Mañana Diari de Ponent - 28/02/2018	10
Montull, en llibertat després de pagar 100.000 euros Ara - 28/02/2018	11
Montull sale de la cárcel tras pagar la fianza fijada de 100.000 euros La Razón Cataluña - 28/02/2018	12
Jordi Montull, libre tras pagar 100.000 euros El Mundo de Catalunya - 28/02/2018	13
P g 1 r DO 404 eu os -iquedalliune _ despres de 22 dies a la preso PANORAMA Pàgina 23 El Periódico de Catalunya - Catalán - 28/02/2018	14
Montull reúne los 100.000 euros de fianza y ya está fuera de la cárcel ABC Cataluña - 28/02/2018	16
AdaColau no té projecte La Vanguardia - Catalán - 28/02/2018	17
Montull paga la fiança de 100.000 € i surt de la presó La Vanguardia - Catalán - 28/02/2018	18
Los empresarios alertan del riesgo económico de invertir a un preso El Economista - 28/02/2018	19

**Jonas Kaufmann
& Diana Damrau**

**MINIATURAS
DE LANCES
AMOROSOS**

POR JOSÉ LUIS VIDAL
BARCELONA

'ITALIENISCHES LIEDERBUCH'
Diana Damrau, soprano; Jonas Kaufmann, tenor; Helmut Deutsch, piano. Hugo Wolf, Italienisches Liederbuch. Escenario: Palau de la Música Catalana. Fecha: 24 de febrero.
★★★★★

Entresacasadas por Wolf de una antología de poesías anónimas de origen popular, venecianos y toscanos, que Paul Heyse había traducido al alemán y publicado en 1860, las 46 canciones –*Lieder*, en alemán– que componen el *Italienisches Liederbuch* (Libro de canciones italianas) constituyen, a juicio del propio Wolf, su «trabajo más original y perfecto». Diana Damrau y Jonas Kaufmann, apoyándose en la impecable y exquisita colaboración al piano de Helmut Deutsch, los

crearon de una forma excepcionalmente bella. Vale la pena prescindir ahora de los aspectos técnicos de las cualidades cantoras de Damrau y Kaufmann, la soprano y el tenor que se intercalaron –nunca en dúo– en la ejecución del *Libro*. Todo se ha dicho de la perfección técnica y de la belleza de sus voces. Quizá podemos añadir, para demostrar que Kaufmann es humano, que algunas flemas, secuelas quizás de un resfriado, entorpecieron levemente la emisión una o dos veces. Estas dos voces supieron

renunciar a las galas del género operístico –en el que han conseguido tantos triunfos– para concentrarse en la difícil sencillez del *Lied*, un género en que delicadeza, cuidado hasta el mimo de la dicción, sutil diferenciación de los estados de ánimo, es esencial. De la ópera, quizá, les quedó una discreta y simpática dramatización gestual que, sobre todo en ciertas canciones que dejan traslucir una idea de diálogo, dentro de la brevedad casi aforística que Wolf lleva en esta obra a sus extremos, no perjudicó la íntima esencia de sus textos y sus músicas.

Casi todos las canciones son miniaturas de lances amorosos y, en su diversidad, desde la exquisita declamación del sentimiento amoroso –él, en *Cuanto tengas que mirarme...*– hasta el desenfado humorístico –ella, en *En Penna tengo un amante...*–, desde el decidido tono de serenata –él, en *Una serenata he venido a cantaros...*, con una estupenda intervención de Deutsch, magistral– hasta la serenidad de un canto henchido de paz –ella, en *Hemos estado los dos durante mucho tiempo callados...*–. Damrau y

Kaufmann dijeron y cantaron de una con un alto grado de perfección, que hizo justicia a las muchas formas de belleza que encierra este *Libro de canciones italianas*. El público que llenaba hasta los topes el Palau estuvo a la altura de la interpretación, con un silencio atisimo durante ella y con unos aplausos atronadores –pero esta vez, sí, tras una pausa de respiro, como de quien teme interrumpir una comunicación sin palabras–, largos, entusiastas, que arrancaron de los artistas –al final, sí– dos dúos.

GAS PALAU

Montull queda en llibertat després de pagar la fiança

Jordi Montull, mà dreta de Fèlix Millet al Palau de la Música Catalana i condemnat a set anys i mig de presó, va quedar a l'libertat després de pagar els 100.000 euros de fiança que li va imposar l'Audiència de Barcelona. Montull va ingressar a la presó el passat 5 de febrer després de ser condemnat per l'espoli de la institució cultural. Segons ha informat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), la defensa de

Montull va fer efectiva, a última hora del matí, la fiança i, un cop verificat l'ingrés, la secció desena de l'Audiència de Barcelona va acordar la seva posada en llibertat provisional per la qual cosa ja ha pogut abandonar la presó. L'Audiència de Barcelona també va imposar una fiança de 400.000 euros a l'expresident del Palau Fèlix Millet per sortir de presó, però en aquest cas, encara no s'ha fet efectiu el pagament. **EFE**

TRIBUNALS**Jordi Montull, en llibertat al pagar una fiança de 100.000 euros**

| BARCELONA | Jordi Montull, mà dreta de Fèlix Millet al Palau de la Música Catalana i condemnat a set anys i mig de presó pel saqueig de l'entitat musical, va quedar ahir en llibertat provisional després d'ingressar la fiança de 100.000 euros. Segons va informar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), la representació de Montull va fer efectiva a última hora del matí la fiança imposada per l'Audiència de Barcelona. "Una vegada s'ha verificat l'ingrés, la sala ha procedit a dictar acte de llibertat provisional", va detallar el TSJC, una decisió que va traslladar a la presó, que la va fer efectiva.

A TORT I A DRET

Xavier Domènech PERIODISTA ►xdomenech@regio7.cat

EL BESAMANS

En la anormal normalitat del 155, el 'normal' és que el rei sigui rebut a Catalunya per membres del Govern espanyol. I encara és més normal que el president del Parlament es negui a aparentar una normalitat en la qual no creu

A què treu cap tot aquest mullader sobre la presència institucional catalana al besamans de Felip de Borbó i Grècia al sopar de gala del MWC al Palau de la Música?

És veritat que no hi havia ni el president del Parlament ni l'alcalde de Barcelona. Quina importància tenen aquestes absències si, en canvi, hi havia una representació de primer nivell del Govern de l'autonomia catalana? Sí, perquè ara mateix el Govern de l'autonomia catalana i el Govern de l'Estat són la mateixa cosa. En virtut de l'acord del Senat i del decret del president Mariano Rajoy de data 27

d'octubre, les funcions del Govern de la Generalitat han passat a ser exercides pel consell de ministres espanyol. I al besamans del Palau de la Música hi havia, degudament formats (aquests rituals s'assemblen molt a la litúrgia militar de passar revista), la vicepresidenta Sáenz de Santamaría, almenys un ministre, i el delegat Enric Millo. I si ells no manen a la Generalitat, qui hi mana? Si no eren els adequats, qui ho era? Potser havien d'incorporar a la fila a un parell de directors generals?

Aquesta és la normalitat anormal de Catalunya des de fa quatre mesos: els mi-

nistres fent de consellers. L'Estat en els llocs de comandament de la Generalitat. Que hagin tingut la cura de no assegurar als despatxos dels cessats no canvia la realitat. En aquesta realitat el *normal* és que el rei sigui rebut a Catalunya per membres del Govern espanyol. I encara és més normal que el president del Parlament es negui a aparentar una normalitat en la

«De fet, hi havia una representació de primer nivell del Govern de l'autonomia catalana, que no és altre que el Govern de l'Estat»

qual no creu.

Dit això, diguem també que a Roger Torrent li ha anat molt bé poder fer aquesta exhibició d'intransigència davant el màxim representant de l'Estat. Una mostra de revolta al mateix temps sobiranista i republicana en uns moments en què ell mateix i el seu partit apareixen com els que premen el fre del pragmatisme davant la insistència de Junts per Catalunya en els aspectes simbòlics: defensant contra tota esperança la investidura de Puigdemont, primer, i ara substituint-lo per Jordi Sánchez, que si aconseguís sortir de la presó per ser elegit, i resolgués el tema del decret del rei i la presa de possessió, de totes maneres hauria d'exercir des de darrere de les reixes, per correspondència censurada o per les breus converses del locutor. I tot plegat durant només un parell de mesos, el temps que trigui el jutge instructor Carlos Llarena a processar-lo i a inhabilitar-lo preventivament.

Montull surt de la presó després de dipositar la fiança de 100.000 euros

ACN BARCELONA

■ Jordi Montull va sortir ahir de la presó després de dipositar la fiança de 100.000 euros imposada per l'Audiència de Barcelona, segons van confirmar fonts jurídiques.

La representació del condemnat va fer efectiva la quantitat a última hora del matí i, un cop es va verificar l'ingrés, la sala va procedir a dictar una acta de llibertat provisional. Aquesta decisió es va traslladar de forma immediata a la presó, que la va fer efectiva ahir al vespre, segons les mateixes fonts. D'altra banda, des del Tribunal Superior de Justícia de Ca-

talunya es va indicar que, pel que fa a Fèlix Millet, al qual l'Audiència va imposar una fiança de 400.000 euros, no consta que s'hagi dipositat cap quantitat.

Cal recordar que els exresponsables del Palau de la Música, Montull i Millet, van ingressar a la presó de Brians 1 el 5 de febrer. L'endemà van ser traslladats a Brians 2. Dimecres de la setmana passada l'Audiència de Barcelona va acordar que tots dos podien abandonar la presó previ pagament d'una fiança de 400.000 euros en el cas de Millet i de 100.000 euros en el cas de Montull, que és l'import que va dipositar ahir.

Montull, en llibertat provisional en pagar una fiança de 100.000 €

EUROPA PRESS/DdG BARCELONA

■ Jordi Montull, mà dreta de Fèlix Millet al Palau de la Música Catalana i que va ser condemnat a set anys i mig de presó pel saqueig que va portar a terme de l'entitat musical, va quedar en llibertat provisional després d'ingressar la fiança de 100.000 euros decretada per un tribunal. Segons va informar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) en un comunicat, la representació de Montull va fer efectiva a darrera hora del matí la fiança que li va ser imposada per l'Audiència de Barcelona.

«Una vegada que s'ha verificat l'ingrés, la sala ha procedit a dictar acta de llibertat provisional», va detallar el Superior de Justícia de Catalunya, una decisió que va

EUROPA PRESS

Jordi Montull.

traslladar de forma immediata a la presó, que la va fer efectiva a darrera hora del dia.

En relació al condemnat a nou anys i vuit mesos de presó Fèlix Millet, al qual l'Audiència va imposar una fiança de 400.000 euros, a l'hora de tancar aquesta edició no s'havia fer referència a que s'hagués dipositat cap quantitat econòmica.

Sentència al gener

La sentència contra tots dos dirigents de l'entitat musical es va dictar al mes de gener, vuit anys i mig després que els Mossos d'Esquadra irrompessin per primera vegada al Palau de la Música i després d'un judici que va durar quatre mesos i mig amb 16 acusats i una cinquantena de sessions.

28 Febrero, 2018

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Els nous “fets del Palau”

Per referir-nos als successos de l'octubre passat, que va començar amb un referèndum atonyinat i va acabar amb l'aplicació del 155 després d'una declaració republicana, parlem dels “fets d'octubre”, expressió fins ara reservada a les accions que va protagonitzar Lluís Companys aquell mateix mes de 1934. Des de diumenge tenim també uns nous “fets del Palau”. En els de 1960, uns activistes van cantar *El cant de la senyera* des de les llotges del Palau de la Música per mostrar que Franco, que aquells dies passava per Barcelona, no era benvingut. En els de dissabte passat va sonar l'himne de la República. No ho va fer dins sinó a fora, des d'un balcó, però el rei el va poder sentir, a dins i a fora del Palau, on assistia a un sopar de gala semblant als que Fèlix Millet organitzava al mateix lloc quan casava les filles. No és igual *El cant de la senyera* que *l'Himne de Riego*, fins i tot podríem dir que són contraris, perquè si un és himne de Catalunya, l'altre és o havia estat el d'Espanya, però el fet és el mateix. El rei tampoc era benvingut. Aquell octubre, Companys i

“**L**lavors va sonar ‘El cant de la senyera’; ara, l'himne de la República

alguns dels seus consellers van acabar a la presó. Els polítics catalans del “nostre” octubre, també, amb alguns a l'exili. Jordi Pujol, inspirador dels “fets del Palau”, va ser detingut a casa seva. Després va anar a la presó. No sé si aniran a detenir el veí que va emetre l'himne republicà. No m'estranyaria, en l'actual clima de persecució i quan qualsevol cosa és tumultuària i sediciosa. Aquella senyora que va cridar “visca la república” al pas del cotxe reial, no mereix una sanció? I els veïns de la Via Laietana que van fer percutir les cassoles? Quan Franco havia de desfil·lar per Barcelona, la policia envia-

va unes hores o uns dies al calabós els veïns suspectes d'importunar-lo. Ara es fa durant o un cop passades les comitives. Avantatges de les garanties democràtiques.

Què farà ara el rei? Farà veure que no ha sentit ni ha vist res? Ens esbronzarà com el 3 d'octubre, origen de la desafecció monàrquica general? És venjatiu, diuen. De totes maneres la cara que feia a taula tant podia ser d'ira pel llacet groc del president del Parlament com de ganes de clavar la forquilla a la vicepresidenta del govern de Rajoy, que seia al seu costat vestida d'oliva negra i que, amb el suport de partits de dreta i esquerra, és responsable d'unes mesures que fan que ell no sigui ben rebut a Catalunya. Companys va ser indultat per l'esquerra espanyola quan va arribar al poder. Qui ens indultarà a nosaltres? Més arguments per a la independència.

Potser era la cara de qui comprova que els que han sortit a defensar-lo i a criticar els manifestants pateixen més per la continuïtat del congrés Mobile que venia a inaugurar que no per la supervivència de la monarquia.

Jordi Montull, lliure en pagar la fiança de 100.000 euros

Jordi Montull, condemnat a set anys i mig de presó pel saqueig del Palau de la Música, va sortir ahir de la presó després de dipositar la fiança de 100.000 euros imposada per l'Audiència de Barcelona.

Barcelona
AGENCIES

La representació del condemnat, que va ser el director financer del Palau de la Música i mà dreta de Fèlix Millet, va fer efectiu el pagament dels 100.000 euros a última hora del matí d'ahir i un cop es va verificat l'ingrés, la sala va procedir a dictar auto de llibertat provisional. Aquesta decisió es va traslladar de forma immediata a la presó, que l'ha va fer efectiva a última hora de la tarda d'ahir.

D'altra banda, des del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'indica que pel que fa a Fèlix Millet, al que l'Audiència va imposar una fiança de 400.000 euros en

FOTO: Pol Solà (ACN) / El condemnat pel 'cas Palau', durant el judici

ser la seva condemna de 9 anys i 8 mesos de presó, no constava que s'hagi dipositat cap quantitat.

Montull i Millet van ingressar a la presó Brians 1 el 5 de febrer. L'endemà van ser traslladats a Brians 2, però Millet va ser ingressat al pavelló hospitalari penitenciari del Consorci Sanitari de Terrassa

divendres passat per una possible infecció respiratòria després de passar pel mòdul d'infermeria de la presó de Sant Esteve Sesrovires.

L'Audiència de Barcelona va acordar, dimecres passat, que els dos podien abandonar la reclusió –tot i entendre que ni l'ar-

relament ni l'edat avançada són motius suficients per descartar el risc de fuga— previ pagament de les fiances, donat que els dos condemnats han recorregut la sentència que els va trobar com els màxims responsables de l'espoli del Palau de la Música davant el Tribunal Suprem.

L'Audiència recordava que de les quantitats sostretes del Palau per Millet i Montull "només se n'ha aconseguit recuperar una petita part" sense que els condemnats hagin aclarit on són els diners que falten, fet pel qual, diu, "no es pot descartar la seva ocultació, com si aquests fets no haguessin passat". "A més, la situació familiar de Fèlix Millet li permetria accedir a fons econòmics que li possibilitarien la fugida". Tampoc seria un inconvenient l'edat ni les patologies dels dos condemnats, argumenta el tribunal, perquè tot i tenir la mobilitat reduïda podrien fugir igualment o ocultar-se en territori espanyol.

TRIBUNALS

Montull, en llibertat després de pagar 100.000 euros

MONTSE RIART
BARCELONA

22 dies després d'entrar la presó, l'ex número dos del Palau de la Música, Jordi Montull, va sortir ahir en llibertat provisional. Montull va pagar els 100.000 euros de fiança que li va imposar finalment l'Audiència de Barcelona com a requisit per poder abandonar la presó, mentre tramita el seu recurs davant del Tribunal Suprem. A Montull el van condemnar a set anys i mig de presó per l'espoli del Palau i el finançament il·legal de Convergència. Fèlix Millet –condemnat a nou anys i vuit mesos de presó– continua hospitalitzat per una insuficiència respiratòria que va obligar a traslladar-lo a l'Hospital Mútua de Terrassa divendres passat. Segons fonts pròximes al cas, l'expressident del Palau no ha dipositat els 400.000 euros de fiança que li va imposar l'Audiència.

Montull ha passat la seva estada a la presó ingressat al mòdul d'infermeria, primer al centre penitenciari de Brians 1 i després a Brians 2. És el mateix espai –separat de la resta de presos– on era Millet fins que va ser hospitalitzat. No era el primer cop que els dos exresponsables del Palau trepitjaven la presó. El 2010 també van estar preventivament 13 dies al centre de Brians 2 pel cas de l'Hotel del Palau, tot i que en aquell moment van compartir cel·la en un dels mòduls ordinaris on fan vida la resta d'interns.

Risc de fuga

A Montull li han retirat el passaport, té prohibit sortir de l'Estat i haurà de comparèixer periòdicament als jutjats. Tot i haver imposat finalment una fiança als dos condemnats, l'Audiència de Barcelona insistia en la seva última resolució que hi havia risc que fugissin si sortien en llibertat. Creuen que no és un impediment la seva edat –Millet té 82 anys i Montull 75–, que “tinguin família” a Catalunya i que hi hagin viscut “durant molt de temps”, com al·legaven les seves defenses.

Per als magistrats, el principal argument per pensar que poden fugir és que podrien tenir diners “ocults” a l'estranger, ja que fins ara només s'ha aconseguit recuperar “una petita part” de l’“elevadíssima quantitat de fons malversats” al Palau. Inicialment Montull va assegurar que no podia fer front a la fiança perquè tenia el patrimoni embargat, però finalment ha reunit els diners. —

Jordi Montull arribant a l'Audiència de Barcelona el passat 5 de febrer. FRANCESC MELCION

28 Febrero, 2018

Caso Palau

Montull sale de la cárcel tras pagar la fianza fijada de 100.000 euros

L.R. - Barcelona

Fuentes del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (TSJC) informaron a última hora de ayer de que uno de los dos principales acusados por el millonario expolio de las cuentas del Palau de la Música, Jordi Montull pagó por la mañana la fianza de 100.000

euros que se le había fijado para poder salir en libertad provisional. la sala dictó el respectivo auto, una decisión que fue trasladada de forma inmediata a la cárcel de Can Brians, por lo que Montull ya salió en libertad. La incógnita reside ahora en la situación del principal acusado y ex presidente de la emblemática entidad Fèlix Millet. Sigue ingresado en el Hospital de Terrassa, debido a una neumonía. En su caso, la fianza fijada es de 400.000 euros, una cantidad de dinero que, según su defensa, les puede costar reunir debido a que tienen gran parte de sus bienes embargados.

28 Febrero, 2018

Jordi Montull, libre tras pagar 100.000 euros

La mano derecha de Fèlix Millet en el Palau de la Música depositó ayer la fianza fijada por la Audiencia

BARCELONA
Jordi Montull, mano derecha de Fèlix Millet en el Palau de la Música Catalana y condenado a siete años y medio de prisión por el saqueo de la entidad musical, ha quedado en libertad provisional tras ingresar una fianza de 100.000 euros.

Según informó ayer el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (TSJC) en un comunicado,

la representación de Montull hizo efectiva a última hora de la mañana la fianza impuesta por la Audiencia de Barcelona.

«Una vez se ha verificado el ingreso, la sala ha procedido a dictar auto de libertad provisional», detalló el TSJC, una decisión que trasladó de forma inmediata a la prisión, que la hizo efectiva, según informó la agencia Europa Press.

Jordi Montull, su hija Gemma y su abogado, Jordi Pina. JORDI SOTERAS

En relación al condenado a nueve años y ocho meses de prisión Fèlix Millet, al que la Audiencia impuso una fianza de 400.000 euros, no consta en estos momentos que se haya depositado ninguna cantidad, según el TSJC.

La sentencia a ambos dirigentes de la entidad musical se dictó el pasado mes de enero, ocho años y medio después de que los Mossos d'Esquadra irrumpieran por primera vez en el Palau de la Música y tras un juicio que duró cuatro meses y medio con 16 acusados y medio centenar de sesiones.

MILLET SORTIRIA AMB 400.000 €

Montull paga 100.000 euros i queda lliure després de 22 dies a la presó

PANORAMA

► Pàgina 23

CONDEMNAT A SET ANYS I MIG

Montull, lliure 22 dies després al pagar la fiança

► El número dos de Millet va abonar ahir els 100.000 euros que li exigia el tribunal

► L'expresident del Palau segueix tancat, però hospitalitzat a Terrassa

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Jordi Montull, mà dreta de Fèlix Millet al Palau de la Música i condemnat a set anys i mig de presó pel saqueig de l'entitat cultural, va quedar ahir en llibertat provisional després d'ingressar la fiança de 100.000 euros que li havia imposat l'Audiència de Barcelona per l'existència de risc de fuga. L'exdirectiu de l'entitat cultural va ingressar al centre penitenciari de Brians 1 el 5 de febrer passat i posteriorment va ser traslladat a Brians 2, de manera que ha passat entre reixes 22 dies.

Segons va informar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) en un comunicat, la defensa de Montull va fer efectiva a última hora del matí la fiança imposada pel

tribunal. «Una vegada s'ha verificat l'ingrés, la sala ha procedit a dictar l'ordre de llibertat provisional», va detallar el TSJC, una decisió que va traslladar de seguida a la presó, motiu pel qual l'exdirectiu del Palau va poder abandonar ràpidament la presó de Brians.

MILLET, EL CAS OPOSAT // Pel que fa a Fèlix Millet, condemnat a nou anys i vuit mesos de presó i que, com Montull, ha presentat un recurs al Tribunal Suprem, no ha tingut la mateixa sort que el seu excompany. L'Audiència de Barcelona li va imposar una fiança de 400.000 euros que almenys fins ara no ha pogut abonar.

Això sí, Millet no està ara empresonat a Brians. L'exdirigent de la institució musical continua tancat, però ingressat al pavelló penitenciari

►► Jordi Montull i la seva filla Gemma, el 15 de gener passat.

de l'hospital de Terrassa, on va ser ingressat arran d'una pneumònia.

Millet i Montull, «amb la necessària col·laboració de Gemma Montull», van idear un entramat delictiu al voltant del Palau que els va permetre desviar i apoderar-se de més de 23 milions d'euros entre el 2000

i el 2009. Tots tres van moure fons per pagar despeses particulars, com ara obres a les seves vivendes o viatges a països exòtics. També van col·laborar en el cobrament de comissions il·legals per part de Convergència Democràtica de Catalunya a Ferrovial. =

Montull reúne los 100.000 euros de fianza y ya está fuera de la cárcel

J. H. BARCELONA

El exdirector general del Palau de la Música, Jordi Montull, hizo ayer efectiva a última hora de la mañana la fianza que le habían impuesto de 100.000 euros y por la tarde abandonó la cárcel de Brians 2 en la que se encontraba en prisión provisional desde el 5 de febrero.

Fuentes de la defensa explicaron a ABC que han conseguido reunir la fianza a base de pequeñas aportaciones de su entorno, pero que les ha costado varios días alcanzar la cantidad que la Audiencia de Barcelona le había impuesto para salir de forma provisional, a la espera de que el TS resuelva su recurso contra la sentencia que le condenó a más de siete años de cárcel. Al haber depositado la fianza, a Montull se le ha retirado el pasaporte.

Por su parte, el expresidente del Palau, Fèlix Millet, al que la Audiencia impuso una fianza de 400.000 euros, no ha reunido todavía el dinero. Sigue ingresado en el pabellón hospitalario penitenciario de Terrassa por una infección respiratoria

28 Febrero, 2018

Lluís Foix

Ada Colau no té projecte

Des de fa ja alguns anys la marca Barcelona m'ha permès anar pel món sense necessitat d'exhibir nacionalitat. A l'Àsia, l'Àfrica, Europa i Amèrica identifiquen la ciutat amb personalitat pròpia, moderna, liberal i capaç d'organitzar cimera internacional i de promoure tota mena d'esdeveniments esportius, culturals i econòmics. Barcelona, així, a seques, ha estat el millor dels passaports.

La història de Barcelona és mil·lenària i complexa, mai descoberta del tot, com ens recorda Lluís Permanyer en les seves cròniques en aquest diari, de lectura imprescindible. Barcelona ha estat moltes vegades portada als mitjans internacionals, que van donar compte dels convulsos anys del segle passat en els quals la ciutat era un feu anarquista, de desordres, dels episodis brutals entre comunistes el maig del 1937, de bombes, de venjances contra milers de burgesos i catòlics assassinats al començament de la Guerra Civil i amb una represió franquista a partir del 1939 que va comportar la presó i la mort d'altres milers de catalans que van ser jutjats sense cap tipus de garanties jurídiques. L'afusellament de Lluís Companys a Montjuïc pel fet d'haver estat president de la Generalitat encara perdura en la memòria col·lectiva de molts catalans.

Però Barcelona va viure també l'inici d'una resistència minoritària i ben organitzada al franquisme. Va ser en el Palau de la Música precisament on el *Cant de la Senyera* per commemorar el centenari del naixement del poeta Joan Maragall va provocar un consell de guerra a Jordi Pujol, que va ser condemnat a set anys de presó, dels quals en va complir tres. Els fulls volants llançats a la platea portaven com a títol *Us presentem el general Franco*.

S'ha dit que Catalunya era la locomotora d'Espanya i Barcelona la gran capital industrial que era també un mirall en el qual sempre s'han fixat totes les ciutats,

viles i pobles catalans. La capacitat d'integrar nous ciutadans ha estat una de les seves característiques històriques, cosa que ha permès que la ciutat sigui plural, oberta, innovadora i imaginativa. La llengua s'ha mantingut gràcies a l'activisme cultural de les entitats cíviques en els temps difícils i també a l'acord de les principals forces polítiques que van apostar per la normalització lingüística i per la integració. No

A l'alcaldesa li ha faltat talent polític per buscar aliances per construir un projecte sòlid i ambiciós per a Barcelona

ha passat el mateix a Marsella, Gènova, Nàpols o Venècia.

El 1986, Barcelona va tornar a aparèixer a les portades de la premsa internacional quan Pasqual Maragall, Juan Antonio Samaranch i un grup de personalitats de la societat civil es van comprometre perquè els Jocs Olímpics del 1992 fossin un èxit. Hi havia un projecte en el qual les forces vives de la ciutat, el govern de Felipe González, Jordi Pujol amb menys entusiasme, els mitjans de comunicació i el voluntariat es van sumar amb entusiasme a un objectiu col·lectiu del qual encara vivim.

Maragall va crear un cinturó perifèric

per facilitar la circulació, va obrir la ciutat al mar, va guanyar el barri de la Vila Olímpica, va promoure la neteja de les façanes modernistes i va canviar la cara d'una Barcelona que avui és visitada per milions de turistes i que, a més, és un centre tecnològic de primer nivell.

Quin projecte té la Barcelona d'Ada Colau? No ho sabem. Sembla que es concreta en foragitar el turisme, dificultar la restauració, restringir les terrasses, solcar la ciutat de carrils bici i donar curs a tots els maners que impedeixen el lliure trànsit de vianants, els més perjudicats per l'alcaldesa Colau. Està sola amb els seus onze regidors.

A l'equip municipal el diverteix fer caure estàtues, canviar noms de carrers, prohibir iniciatives i governar per als ideològicament afins. És probable que després de les eleccions del 2019, aquells als quals ara dona un suport ambigu i intermitent acabin arraconant-la formant un altre tipus de coalicions.

El futur de Barcelona no depèn de que es quedi o no el Mobile World Congress sinó de que recuperi l'esperit de la modernitat i la creativitat del segle XXI, que està precisament en les desenes de milers de persones que estan visitant i participant en el congrés de les noves tecnologies. És l'esdeveniment amb més força transformadora que hi ha al món.

Calia saludar els congressistes amb un espectacle de xoc institucional com el que

es va viure diumenge a la nit? Hi pot haver motius, però no prou importants per jugar amb el futur d'una ciutat que vol continuar oberta al progrés, a la pluralitat i a la llibertat de tots. Sembla que tot això no tingui cap importància.

A Colau li ha faltat talent polític per buscar aliances que sumessin per dibuixar un altre gran projecte de Barcelona com a referent nacional i internacional. La ciutat recuperarà l'esperit empenedor i de progrés que sempre l'ha distingit. ●

DAVID RAMOS / GETTY

28 Febrero, 2018

Montull paga la fiança de 100.000 € i surt de la presó

L'ex-director administratiu del Palau, lliure després de 22 dies de reclusió

TONI MUÑOZ
Barcelona

In extremis i enmig del fort temporal que afecta Catalunya aquests dies, Jordi Montull va sortir ahir de la presó de Brians 2 de manera discreta i allunyat dels mitjans de comunicació. L'ex-director administratiu del Palau de la Música va aconseguir reunir els 100.000 euros de fiança que li va imposar l'Audiència de Barcelona després d'acceptar parcialment part del seu recurs. En total, ha estat 22 dies entre barrots.

Els familiars de Montull van aconseguir els diners de la fiança en sis dies gràcies a aportacions de pròxims i amics. La secretària del despatx d'advocats es va desplaçar a primera hora de la tarda cap a la presó Brians 2, a Sant Esteve Sesrovires, desafiant la nevada per fer efectiu el pagament de la fiança davant el risc de trobar-se la finestra tancada. Tot i això, els plans dels Montull van sortir bé i l'exmandatari del Palau va poder tornar a casa seva a últi-

QUIQUE GARCÍA / EFE / ARXIU

Jordi Montull

ma hora d'ahir. L'Audiència de Barcelona va acceptar el recurs interposat per les defenses de Fèlix Millet i Jordi Montull perquè poguessin sortir de presó amb una sèrie de condicions fins que la sentència condemnatòria fos ferma. Les mesures que els van

imposar preveuen compareixences mensuals al jutjat, la prohibició de sortir d'Espanya i la retirada del passaport.

Més impediments està trobant la família de Millet per reunir els 400.000 euros de fiança que li va imposar el tribunal per concedir-li la llibertat. En teoria, obtenir tal quantitat de diners no li hauria de ser fàcil, ja que l'expresident del Palau de la Música va posar a disposició de la justícia tots els seus béns per rescabalar el dany que van poder causar durant les dècades en què va saquejar la institució. Mentrestant, Millet espera ingressat a l'hospital Mútua de Terrassa, on dijous passat va ser ingressat després que empitjorés el seu estat de salut. L'endemà d'entrar a la presó, Millet ja va ingressar al mòdul d'infermeria.

L'Audiència de Barcelona va condemnar Millet a 9 anys i 8 mesos de presó, i a 7 anys i mig a Montull, que va ser la seva mà dreta en la institució. El tribunal els va atribuir un desfalc de 23 milions d'euros, una part dels quals va ser destinada a despeses personals i 6 milions més van tenir una destinació desconeguda, ja que van sortir dels comptes de l'entitat i no se sap on van anar a parar. Sí que es coneix la destinació de 6,6 milions que van arribar a les arques de Convergència Democràtica.

Les defenses dels dos exdirectius del Palau van sol·licitar al tribunal que es congelés el seu ingress a presó fins que s'esgotessin totes les vies de recurs possible i la sentència fos ferma. El tribunal ho va acceptar a contracor i va imposar diverses mesures davant el risc de fuga.●

Los empresarios alertan del riesgo económico de investir a un preso

ERC se resiste a confirmar ningún nombre como 'president' de la Generalitat

C. Triana BARCELONA.

El posible pacto entre JxCat y ERC para investir *president* a Jordi Sánchez, expresidente de la ANC y número dos de JxCat, sería todo menos positivo para la economía catalana. Según Josep Bou, presidente de Empresaris de Catalunya, un acuerdo de este tipo solo se entiende si "se está instalado en la dinámica de cuanto peor mejor y se busca la inestabilidad económica y social".

Aunque la fuga de empresas se ha moderado tras la aplicación del 155, los cambios de sede social siguen y las inversiones continuarían frenadas a la espera de un nuevo *Govern*. Ayer se conocieron nuevas fugas, como las de Ricoh España, TCS y Stuart Delivery.

Desde que comenzó la campaña electoral, la demanda desde las patronales y los sectores económicos ha sido pedir a los políticos estabilidad jurídica, visibilidad y respeto a la ley. Un contexto que se complica ante la expectativa de que se pueda presentar un candidato a la Generalitat cuya investidura puede suponer un nuevo choque con Moncloa.

Por una parte, el TS tendría que autorizar que Jordi Sánchez pudiera acudir al pleno o delegar su investidura en un tercero; por otra parte, parece complicado que gestione una presidencia efectiva desde la cárcel; algo que podría ser un argumento para que el Ejecutivo español impugnara la investidura. Además, también figura sobre la mesa la posible inhabilitación a la que se exponería Sánchez si fuera declarado culpable de alguno de los delitos que se le imputan o incluso antes, cuando se abra el juicio. El propio Carles Puigdemont –que sería el impulsor de la candidatura de su número dos, aunque ha-

Roger Torrent, presidente del 'Parlament' catalán. EFE

ciendo referencia a Oriol Junqueras–, puso en duda la capacidad de gestión de la Generalitat desde la prisión, aunque podría ser una estrategia para retener el poder efectivo desde Bélgica. En cualquier caso, ERC continúa negándose a confirmar ningún nombre

y, de nuevo, Sergi Sabrià, portavoz de los republicanos, se negó a valorar nombres de los posibles sustitutos de Puigdemont. Es más, tampoco se descarta que, ante los problemas para investir a Sánchez, la presidencia pueda recaer en un tercero, como es Jordi Turull.

JxCat y ERC meten prisa al Constitucional

A la espera de que JxCat y ERC presenten su propuesta de Gobierno, se están impulsando medidas para desbloquear la situación por otra vía, como es el Constitucional. JxCat le ha pedido celeridad a la hora de decidir sobre el recurso de Moncloa contra la investidura de Puigdemont. El PSC también le ha pedido amparo para que se inicie el reloj hacia unas nuevas elecciones. La próxima semana, el tribunal podría analizar ambas, puesto que se reúne tanto en sala como en pleno.

De forma unánime, los partidos constitucionalistas catalanes comparten la idea de que proponer a Jordi Sánchez como candidato no ayuda a solucionar la situación de bloqueo de Cataluña. Incluso Catalunya En Comú-Podem, que ayer defendió que la candidatura del expresidente de la ANC era legítima, también previno que no sería la mejor manera de avanzar.

El 'caso Palau'

Jordi Montull, mano derecha de Fèlix Millet en el Palau de la Música Catalana y condenado a siete años y medio de prisión por el saqueo de la entidad, quedó ayer en libertad provisional después de que su representación ingresara ayer por la mañana la fianza de 100.000 euros. En el caso de Millet, no consta que se hayan depositado aún los 400.000 euros que le impuso la Audiencia.

SINFÓNICA DE GALICIA

JOSEP PONS
Director

RICHARD WAGNER

Tristan und Isolde
Die Meistersinger
Die Walküre
Parsifal
Götterdämmerung

Palacio de la Ópera de A Coruña
Viernes, 16 de marzo 20.30h.
Sábado, 17 de marzo 20h.

sinfonicadegalicia.com

(<https://www.youtube.com/watch?v=-q5eNklut8U>)

ESPAÑA - CATALUÑA (/SECCION/37/ESPAÑA---CATALUÑA)

Lo pequeño también puede encantarnos

Jorge Binaghi (/Autores/Autor/208/Jorge-Binaghi)

martes, 27 de febrero de 2018

Supongo que nadie discutirá que el primer verso de la primera canción de este ciclo (que nació en dos partes, separadas por la composición de la única ópera de su autor, *El corregidor*, y que él mismo consideraba su obra más lograda) da el tono exacto de lo que pretende y lo que consigue. Por si no fuera suficientemente claro, ahí estaba el gran Helmut Deutsch para poner las cosas en su sitio, con su introducción, su posludio (en toda la noche fueron memorables) y, en esta pieza, el toque de su piano en el *wie klein* del penúltimo verso.

No voy a analizar las 46 canciones una por una, pero creo que es importante decir todo lo anterior por el nivel que tuvo el 'acompañante' (me recordó a Moore en la grabación clásica con Schwarzkopf y Fischer-Dieskau), que por suerte le fue reconocido por sus colegas y que el público refrendó, y porque hubo varias personas entre el respetable que colmaba la gran sala que convendría que recordaran qué fueron a oír y ver (en muchos casos parece que más a lo segundo si

alguna señora declaraba en la pausa 'él está con barriguilla y me gusta menos'). Porque escuché cosas como 'sin duda dos grandes divos, pero qué programa denso' y, 'espero que en el Liceu se luzca más' formuladas por distintos tipos de edad y sexo (o 'género', eufemismo que detesto). En la última parecería que sólo cantaba el tenor (ya puestos, menos mal que no recordaran que

Barcelona, sábado, 24 de febrero de 2018.

Palau de la Música. Recital de Diana Damrau, Jonas Kaufmann y Helmut Deutsch.
Italienisches Liederbuch de Wolf.

Diana Damrau y Jonas Kaufmann

© 2018 by A. Bofill

habitualmente lo canta un barítono e hicieran la comparación obvia con un famoso colega) y en una ópera. 'Lucimiento' no parece palabra para un recital de cámara; 'divos', tampoco; 'programa denso' ignoro si se refiere a un solo autor o a la dificultad de la música (en ninguno de ambos supuestos justificado).

Alguien más, se ve que había ido por Damrau, se quejó: 'ni una coloratura, ni un sobreagudo'. Y no, porque no los hay, no hacían falta, y mal hubieran hecho 'luciéndose' con notas no escritas que habrían, además, chocado de frente con la exposición de Deutsch. Me temo entonces que el lleno absoluto –una maravilla y una rareza, no sólo aquí, en un concierto de música de

Helmut Deutsch, Diana Damrau y Jonas Kaufmann. © 2018 by A. Bofil.

cámara vocal– no se haya debido mayoritariamente a quienes fueron a oír (y escuchar) la música, sino a dos divos a los que no hay que perderse (tenor y pianista a lo mejor recordaron a aquel señor que, sentado en el escenario del Liceu tras su versión de *Winterreise* reclamaba 'ópera'). Para terminar este excursus hay que recordar con la Mariscala straussiana que 'cada cosa a su tiempo' (sólo que ella se lo dice a Oktavian, un adolescente de dieciséis años). 'Sólo' hubo dos celulares molestos y pocas toses en todo el transcurso del concierto. Y todo el tiempo muchos aplausos y varios 'bravos', pero no el delirio que muchos habrán esperado. Al final, ofrendas florales para los tres. Y vayamos a los dos divos.

Que lo son precisamente porque todo el tiempo hicieron lo que debían y como debían. Si acaso se puede decir que todos los movimientos y gestos –ideales para dos 'animales de escena' como ellos– resultaban demasiado 'preparados' y 'típicos' de los estilos de ambos (sobre todo cuando él hacía de huraño o impaciente y ella la traviesa y pícara). Pero quien haya visto a toda una Schwarzkopf podría decirme con justicia que pocos resultan tan sofisticados o amanerados como ella, así que simplemente dejemos constancia del hecho (que fue muy festejado, por cierto). El cambio en el orden de los números (algo que ya se ha hecho –por ejemplo en el concierto Prey-Coburn e incluso con un piano cada uno, cosa que tampoco fue única) tuvo aquí el mérito de construir una especie de 'historia' de un romance en todas sus fases de exaltación, malentendidos, pasión, desamor, peleas y paces, inquietud, calma, y... un final (se mantuvo en su sitio, número 46, el tan famoso –justamente– 'Ich hab'in Penna') irónico, frívolo, escéptico y probablemente realista en la visión de Wolf y muchos que no son él.

Si Kaufmann pareció, especialmente al principio de la segunda parte, un tanto resfriado (tosió de forma evidente aunque con mucha discreción), la voz mantiene sus cualidades, más oscura que nunca. Yo claramente lo prefiero en lied porque aquí no necesita de ciertos 'trucos' de emisión y si alguna media voz sonó destimbrada y sin apoyo, o si alguna nota salió áspera, fueron algo que normalmente puede suceder y no disminuye el valor de una prestación ni quiebra el interés. Su 'vis' cómica se vio requerida en el número 14 ('Geselle, woll'n wir uns in Kutten hüllen') con excelente resultado, y frente a ello hubo un excelso 'lied de reconciliación' (núm.8, 'Nun lass uns Frieden schliessen, liebtes Leben') y el memorable 23 ('Was für ein Lied soll dir gesungen werden') o su piano sobre 'hold' en el n. 34 ('Und steht Ihr früh am Morgen auf vom Bette'), o en el emocionado y emotivo final del primer grupo de la segunda parte (n.33 'Sterb'ich, so hüllt in Blumen meine Glieder'). Lo que no obsta para que fuera igualmente acertado (tal vez demasiado en el gesto) su irónico comentario (n.5: 'Selig ihr Blinden') al arrebató femenino del n.32 ('Was soll der Zorn, mein Schatz, der dich erhitz'), con el que pasamos a Damrau.

Si ella también fue capaz de una respiración interior, como en el comentado n.1, o en el 19 ('Wir haben beide lange Zeit geschwiegen'), monumento al silencio, con la complicidad de un Deutsch excepcional y un etéreo pianísimo en el 'Frieden' del último verso, en la coquetería reinó soberana (n.21, 'Man sagt mir, deine Mutter wolle es nicht' con una acentuación fenomenal en 'Lieb'), como en la selección de sus chales: verde en la primera parte (para ir a la par con su 'Gesegnet sei das Grün und wer es trägt', n.39), negro al principio de la segunda, que para ella comenzaba justamente en el citado 19; rojo para el segundo grupo, el de las ironías, burlas y abandono, que comenzó con el n.15 (Mein liebster ist so klein') y termina, precisamente, en el 46 final, 'Ich hab'in Penna', con la enumeración de todos sus amantes.

Ante las flores y aplausos hubo dos bises, dos dúos. Sabía que el primero era Schumann, pero no su nombre; no identifiqué el segundo aunque apunté palabras de ambos para buscarlos con calma. Tuve una suerte increíble. Silvia Pujalte, que es toda una autoridad en la materia, presente en la sala y que ya ha colaborado alguna vez con esta publicación y esperemos que lo haga con mayor frecuencia, me dio los datos exactos: *Unterm Fenster*, de Schumann, y *Gruss*, de Mendelssohn. Gracias, Silvia. Y más a los tres intérpretes

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

Un refugi per a l'esperit

Redacció on 27 febrer, 2018 / 0 comments

Salutacions en acabar el concert

INTÈRPRETS CATALANS. Núria Rial, soprano. Albert Guinovart, piano. Obres de Francis Poulenc, Maurice Ravel, Clara Schumann, Felix Mendelssohn, Albert Guinovart i Eduard Toldrà. **PALAU DE LA MÚSICA (PETIT PALAU). 21 DE FEBRER DE 2018.**

Per Xavier Pujol

El Petit Palau, subterrani i, per tant, tel·lúric, uterí; que no es tan "petit" però és acollidor i que malgrat la nuesa de la pedra pot arribar a ser fins i tot íntim, de vegades sembla ben bé un refugi, un lloc on protegir-se una estona de la barroeria agressiva del món. Al Petit Palau, la soprano Núria Rial i el compositor i pianista Albert Guinovart van oferir un concert delicat, educat, d'emocions suaus, que es va iniciar amb exemples de *chanson* francesa, va derivar cap al lied romàntic alemany i finalment va concloure amb cançó culta catalana.

Núria Rial ha eixamplat una mica la veu; l'instrument continua sonant agradablement jove, però ara el so és una mica més ple, més líric. Va començar, encara una mica desconcentrada (tant ella com nosaltres) amb les sis cançons que integren les *Fiançailles pour rire* de Francis Poulenc sobre poemes de Louise de Vilmorin. Va seguir, aleshores ja segura, deixant que el cos es mogués i la veu fluís de manera natural, amb les precioses *Cinc mélodies populaires grecques* de Ravel, que mostren aquella capacitat de l'autor per acostar-se a allò que és popular des del més exquisit refinament, i va acabar la part francesa tornant a Poulenc amb *Air romantique*, *Air champêtre* i *Air vif* dels *Airs chantés* FP 46. Intercalades entre les cançons, Albert Guinovart va interpretar en solitari la versió per a piano de la cèlebre *Pavane pour une infante défunte* de Ravel, que potser va quedar una mica massa rígida i dura, i els *Impromptus* núm. 15 i 12 "Hommage à Edith Piaf" i "Hommage à Schubert" de Poulenc que ja van quedar millor.

A continuació vam viatjar a Alemanya amb tres *lieder* de Clara Schumann (*Er ist gekommen*, *Liebst Du um Schönheit* i *Das Veilchen*) i tres més de Felix Mendelssohn (*Im Herbst*, *Winterlied* i *Neue Liebe*), on Rial es va acreditar com a bona intèrpret de lied perquè va mostrar capacitat per al matis, per a la inflexió gairebé imperceptible que, però, dona caràcter i pes a la frase. El món alemany el vam abandonar amb la interpretació sòlida, ben travada a càrrec de Guinovart, en solitari, del *Rondó Capriccioso*, op. 14 de Mendelssohn.

Finalment vam anar a parar a la cançó culta catalana, primer amb dues cançons d'altíssima qualitat del propi Albert Guinovart, *Infant* i *Morir*, dues obres sobre poemes de Joan Teixidor que, juntes, integren *Xavier Montsalvatge in memoriam*, en què Guinovart evoca de manera subtil i enginyosa algunes de les melodies més cèlebres de Montsalvatge. Vam acabar aquesta reconfortant sessió en què el Petit Palau actuà de refugi de l'esperit atabalat pel soroll del món amb quatre delicats Toldrà: *Camins de fada*, *Cançó incerta*, *Cançó de l'amor que passa* i *Cançó de passar cantant*.